

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ, Str. Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 500 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoiereu DUMITRU ANTAL

CUPRINSUL:

O. Bucevschi: Biserica și politica.
Pr. V. Ștefănescu: Ce să facem?
Pr. A. Giurgiucă: Tot pe marginea unui articol.

Red.: Frate pe frate nu se uită.
Cronică. — Comunicat oficial. — Concurs pentru primirea de studenți în Academia teologică.

Biserica și politica.

Este știut că din celula primitivă a familiei se dezvoltă poporul, care la rândul său e înseriat într'o ordine de stat. Căci creșterea ordonată a unui popor, precum și dezvoltarea roditoare a tuturor bunurilor sale de natură spirituală și materială e posibilă numai când există o autoritate de stat, care să coordoneze interesele particulare divergente și să le direcționeze spre realizare unui singur scop: binele general al poporului. Pentru acest motiv voește Dumnezeu statul într'o formă oarecare. Voind însă Dumnezeu existența statului, atunci firește voește și politica, care trebuie să fie „arta de a realiza cât mai bine scopurile statului prin alegerea mijloacelor celor mai potrivite.“ Prin urmare politica ocupă un loc însemnat în planul divin al lumii.

Dar folositoare pentru popor poate fi numai politica ce-și soarbe sucule din adevărurile religiei. Adevărat, mulți susțin că religiea n'are nimic comun cu politica. Afirmare greșită, căreia i se poate opune imediat propoziția: religiea are foarte multe lucruri comune cu politica. Pentru justificarea acestei aserțiuni trebuie să avem în vedere că există: a) chestiuni de natură curat politică; b) de natură curat religioasă; c) chestiuni care au o latură politică, dar și una moral-religioasă. În chestiunile de natură curat politică este suverană autoritatea statului, în cele curat religioase autoritatea bisericească, iar în cele mixte, după latură politică statul și după cea religioasă Biserica. Deci teoretic problema se

rezolvă ușor; în practică însă ades intervin complicații. De aceea să analizăm problema după toate aspectele.

Acțiunea politică își are normele sale specifice, ca și economia, arta, știința, tehnica. Religia, propriu zis, n'are să se intereseze de măsurile pe care statul le ia pentru promovarea agriculturii, industriei, comerțului, artei, legăturilor internaționale etc. În alegerea mijloacelor politice, cât timp sunt ele de natură curat politică, statul este independent.

Dar din acest specific îndreptățit al domeniului politic nu urmează nici decum că religia n'are nimic de a face cu politica. Religia nu se interesează de construcția d. p. a unei mașini de tipar, dar trebuie să se intereseze de felul cărților ce se tipăresc. Religia nu se amestecă în metodele matematicii și filologiei, nici în politica financiară, agrară etc., dar trebuie să cerceteze ce spirit domnește în ora de matematică: religios, indiferent sau potrivnic religiei, precum și ce spirit animează domeniul politicii profane. Căci orice acțiune politică, pe lângă lucrările ei strict politice, are o sumedenie de posibilități pentru răspândirea spiritului de care-i animată. Și în orice acțiune, politica trebuie să fie condusă de principii morale. Există doar o ordine morală superioară, inerentă naturii omenești, pe care statul trebuie s'o observe totdeauna. Fără această ordine statul ar sta în vânt, existența sa n'ar avea razim, puterea sa nici o îndreptățire, iar legile date nici o

obligație morală. Și această ordine morală nu-i altceva decât voia sfântă a lui Dumnezeu, manifestată în legea naturală și în legile divine pozitive, încredințate religiei revelate spre propovăduire și pază. Fără a-și părăsi domeniul propriu religios, Biserica vestește cerințele ordinii morale, drepturile, sădite de Dumnezeu în natură, ale individului, familiei, statului, popoarelor, drepturile muncitorilor la o existență deamnă de ființa omenească, drepturile religiei, datoria, obligatoare și pentru stat, de a da-cele convenite lui Dumnezeu, legile divine pozitive și datoria popoarelor de a ține totul ce-a poruncit Hristos. (Mt. 28, 18-19). Aceste cerinți divine sunt valabile pentru toți oamenii în orice domeniu, deci și în politică. Propovăduind principiile acestea, Biserica nu părăsește domeniul curat religios, și totuș are multe de spus politiciii. Căci aceasta nu poate fi roditoare în domeniul ei, dacă nu observă principiile de mai sus ale religiei. De altă parte, nici religia nu-și poate îndeplini obligațiunile din domeniul ei, fără să nu indice și politiciii normele morale. Principiile ordinii morale nu intervin distructiv, ci constructiv în acțiunea politică. Iar când politica nu le observă, atunci s'a abătut dela scopul ei propriu zis. În cazul acesta intervenția religiei nu înseamnă amestec inoportun în politică, ci datoria ei imperativă de a păzi ordinea morală din lume. Deaceea datoria Bisericii este ca să formeze politiciiani religioși. Atunci și în inevitabilele explicațiuni și controverse politice ar domni simțul măsurii, al adevărului și responsabilității, respectul față de autorități, iubirea față de aproapele, rezultând o armonioasă conlucrare pentru binele obștesc.

Dar mai există o serie bogată de chestiuni, întâlnite în domeniul politiciii, și care sunt de natură morală și religioasă, și a-nume nu în urma unui concurs de împrejurări exterioare, ci după însaș ființa lor, adecă chestiunile de natură politică-religioasă și bisericască. Acestea se împart, cum am arătat, în grupa celor cu lature politică, morală și religioasă, și în grupa celor curat religioase. Să le analizăm și pe acestea.

Căsătoria este celula primitivă a statului, de sănătatea căreia este în funcție bi-

nele său. Dar ea este și o taină sfântă, de care depinde mântuirea religioasă a urmașilor. Școala e de capitală importanță pentru educația cetățenilor. De aci și datoria statului de a o supraveghia. Dar religia are să crească din aceiași copii cetățeni buni și ai statului și ai cerului. De aci deci și datoria religiei de a supraveghia școala. De sigur, nu există un fel comunist special de a calcula și scrie. Și totuși creștinul nu poate fi indiferent dacă copilul său învață într'o școală comunistă, care l-ar hrăni numai cu idei comuniste. E o chestiune prin excelență morală și religioasă, cercetarea atmosferei în care se face educația copilului. Școala n'are să transmită în mod mecanic anumite cunoștinți, ci să formeze educația omului integral, și astfel, după însaș natura sa intimă, are o lature ce interesează statul, și alta ce interesează Biserica. Prin urmare pentru chestiunile de felul indicat aci, după latura politică este statul norma pozitivă, iar religia norma negativă; după latura morală și religioasă însă numai religia este norma pozitivă, independentă, suverană.

Grupa a doua din domeniul politic religios și bisericesc o formează chestiunile, care după însaș natura lor intimă, sunt curat religioase, d. p.: libertatea serviciului divin, a propovăduirii cuvântului divin, împărtășirii sf. taine, pastorației, educația religioasă, cu un cuvânt libertatea de acțiune și mișcare a Bisericii în toate problemele ei curat religioase. Și precum religia nu se amestecă în arhitectura politiciii curat profane, la fel nici statul nu trebuie să producă greutatea Bisericii în rezolvirea chestiunilor curat religioase. Dimpotrivă, are *datoria imperioasă* să garanteze și să păzească libertatea și intangibilitatea lor. Căci tocmai în domeniul acesta există atâtea posibilități pentru stat să lovească în religiune, deși prin acest lucru își cauzează sieși loviturile cele mai grele. Iar a cultiva religiunea numai cât timp ajută ea la câștigarea unei situații înfloritoare pentru un popor și stat, înseamnă a o desființa. Când poruncile divine nu mai sunt aplicate în viața de toate zilele, omenirea se distruge pe sine însaș, căci legătura familiei se destramă și începe procesul de descompunere al poporului și statului. Strigătul desnădăj-

duit după „morala internațională“ este zadarnic.

Din această importanță a religiei pentru politica profană rezultă deci datoria de a niza cu toate puterile ca spiritul evangheliei să pătrundă toate legiurile și întocmirile popoarelor.

Dar cum să se poată realiza acest bine, când credincioșii stau departe de mișcarea politică, lăsând afacerile statului la discreția concepțiilor străine spiritului creștin! Ori ce politică e doar în funcție de anumite concepții despre lume. Politicianul este ființă vie. Concepțiile pe care le are el cu privire la scopul moral al statului, la situarea statului în seria bunurilor morale, la principiile doctrinei creștine și la cele zece porunci ale lui Dumnezeu, — vor exercita influență hotăritoare asupra legislației. Și legile sunt putere uriașă. Deaceia — după cum ne dovedește experiența — necredința și indiferentismul religios vor pune tot mai multă stăpânire pe popor, când Biserica nu se îngrijește să formeze politicieni credincioși. Influența credinței va fi micșorată pas cu pas, iar concepțiile antecreștine vor pătrunde tot mai mult în politică și viața publică. Cei ce ies din urna votului universal, aceia făuresc legile. Pentru acest motiv, cred, că activarea în sens politic, — firește în accepția nobilă a acestui cuvânt, — înseamnă și îndeplinirea unei datorii de bun creștin. Când politica se apropie de altar, atunci Biserica și slujitorii ei au nu numai dreptul, ci și datoria să se apropie și ei de politică, imprimându-i principiile propovăduite de Fiul lui Dumnezeu, cel mort pe cruce pentru mântuirea întregii lumi.

O. Bucevschi.

Ce să facem?

Pentru a lămurii semnul de întrebare de mai sus, care se ridică, cred, în mintea fiecărui om de bine al acestei țări și mai ales în sufletul ori-cărui preot, care privește la privescerea păgânească și întristătoare a societății de azi, — voi încerca a schița răspunsul atitudinii noastre, prin care poate am trage altă linie de viață mai sănătoasă.

Cu sufletul plin de amărăciune, atâția

au strigat că biserica noastră ortodoxă este la o mare răspântie.

Poporul nostru, crescut la umbra sfintei cruci și la adăpostul sfintei Evanghelii, astăzi a isgonit pe Hristos din inima sa, din familia sa și din toate părțile.

Astăzi a fură, a înșelă, a minți, a fi destrăbălat, nu mai sunt păcate, ci virtuți; a-ți ridica viața, a te sinucide, în ochii lumii constituie o puternică sufletească, un act de curaj grozav.

Înstrăinarea de Dumnezeu a ajuns până acolo, că s'a rostit și în parlament idei ca: „biserica ortodoxă este moartă și că statul poate trăi fără catedrale și fără preoți.“

Răul este și sus și jos.

Dacă la cei de sus se vede limpede o înstrăinare a sentimentului religios, care altădată atât de frumos împodobia sufletul boerilor noștri, ctitori ai atâtor biserici, apoi și la popor se observă o stare primitivă de manifestare a acestui sentiment prin respectarea din obicei a ritualului.

Boala fiind de ordin sufletesc, nouă preoților ne este dat a-i aplica medicina trebuitoare.

Dacă căutăm la rădăcina răului, vom găsi că și noi avem partea noastră de vină aci, de sigur că foarte mică pe lângă ce ne-au adus frământările sociale cu care ne-a fericit veacul acesta.

Căci dacă Mântuitorul ar veni pe neașteptate în fața noastră și ne-ar întreba ce-am făcut cu ce ni s'a încredințat, l-am putea noi primi cu bucuria „dreptului Simion“? Și unde ne-ar găsi? Lucrând în viața Sa, sau șezând în locuri unde deși El ar vrea să intre, ne-ar fi nouă rușine a-L primi?

Să privim bine la menirea noastră, de promovare a binelui, și nu numai să vorbim de meritele înaintașilor noștri, ci să folosim exemplul lor pentru aranjarea muncii noastre.

Niciodată par'că n'a fost mai simțită aducerea între noi a cuvintelor Sf. Scripturi: „Păstorul cel bun sufletul își pune pentru turma sa... iar năimitul vede lupul venind, lasă oile și fuge“ (Ioan 10, 11-12).

Să stăm trezi în mijlocul credincioșilor noștri și mai ales în mijlocul sufletelor lor.

Dela nimeni nu se așteaptă o lucrare mai idealistă, decât dela noi.

Prin însăși ființa ei, preoția este o misiune de regenerare și însănătoșire socială.

Formele de guvernământ, organizațiile politice pot crea diferite puncte de program pentru întărirea unei societăți pe hârtie, în realitate le vedem rezultatul fiecare.

Rămân tare pe adevărul, că dacă noi am prinde nervul timpului, dacă am asculta glasul vremii și am porni la muncă cu toate puterile, am avea alt rezultat.

Mai întâi să ne studiem bine purtarea noastră morală, care să fie o oglindă de curățenie în fața oamenilor. Să mai aude la câte unul: să nu faci ce face popa, ci să faci ce zice el.

Purtarea aceasta împletită cu o muncă continuă pentru binele obștesc, va forma un exemplu din preot, în fața credincioșilor.

Să scuturăm cât mai des praful amvoanelor noastre cu graiul predicei evanghelice, aplicată frumos la ziua de astăzi.

Să prindem ori-ce moment: servicii religioase, serbări populare, întruniri etc., în care să spunem și noi ce-ar fi spus Iisus, dacă ar fi fost acolo, și atunci nepăsarea multora va fi mișcată, făcându-și loc încet mireasma Sf. Evanghelii.

Pe aceia cari ne ocolesc, vom căuta noi să-i întâlnim și poposind cât mai des la casa lor, cuvântul Domnului, în numele căruia vorbim, le va câștiga sufletul.

O grijă deosebită trebuie îndreptată către creșterea copiilor și a tineretului în duh creștin.

Partea cea mai mișcătoare din viața Mântuitorului: patimile și răstignirea Sa, predate în chip atrăgător sau cetite din Biblie, au mare răsunet în sufletul lor și chiar în a celor în vârstă.

Sunt multe mijloace cari stau la îndemână fiecăruia, care se dă urmașul lui Iisus pe pământ. Depinde de loc și împrejurări.

În toate însă se cere un suflet mare, simțitor și curajos, în fața căruia să cadă ori-ce obstacol venit din partea acestei lumi lipsită de adevărurile creștine.

Că suntem necăjiți de grelele momente materiale ce le trăim, asta nu ne îndreptățește să stăm pe loc.

Eu cred, că tocmai acest lucru să fie îndemnul care să ne împingă la săvârșirea de fapte mari, arătând că „biserica noastră nu e moartă“, trăește și va trăi, ducând prin veacuri cuvântul mântuirii.

Pr. V. Ștefănescu, Rimetea-Turda.

Tot pe marginea unui articol.

Nu cu gândul la o discuție prea lungă și fără de sfârșit, nici la o prea mare paradă de articole, fără de nici un rost, scriu cele ce urmează; ci ca să fac câteva precizări asupra felului cum este apreciată activitatea și însăși împrejurările de viață ale unui preot dela sate.

Nu voi încerca să scriu în contra dușmanilor ce-i are preoțimea, și cu ei însași biserica noastră, în afară de sânul ei, pentru că aceștia ne-au fost prevestiți de însuși Mântuitorul Iisus Christos, când a spus: „De vă urăște pe voi lumea, știți că pe mine mai înainte de cât pe voi m'a urit“ (Ioan 15, 18), și deci dela cei ce ne urăsc cum vom putea aștepta cuvinte sau fapte de frățescă dragoste?

Nu! În contra acestora noi nu avem ce scrie; în contra acestora noi avem o singură armă „iubirea“, aceeași iubire pe care Mântuitorul a arătat-o față de cei ce îl urau ca și față de cei ce îl iubeau, și pe care a lăsat-o ucenicilor ca pe un semn prin care să se deosebească de ceilalți oameni; „Într' aceasta vor cunoaște toți că ai mei ucenici sunteți; de veți avea dragoste întru voi.“ (Ioan 13, 25).

Reflexiile cele ce urmează sunt pornite din două articole, scrise unul de către pâr. Sofron Vlad, profesor-catehet în Cluj, și unul de către Pr. Andrei Eftimie din Fărău, ambele publicate în „Renașterea“, ca întîmpinare tot la un articol al Pr. Todea, respective o lucrare a acestuia, cetită la o conferință preoțească din Câmpeni și apoi publicată în „Renașterea“. (S'a publicat în nr. 12—1932. N. R.)

Nu cunosc lucrarea părintelui I. Todea decât din articolele amintite mai sus (neprimind acel nr. din „Renașterea“), și nici nu vreau să mă opresc asupra ei, căci concluzia pâr. Todea este o concluzie a unui singur om, bazată și pe autori la cari se referă și de care cu voe sau fără voe s'a lăsat influențat. Mi se pare dureroasă concluzia cu totul contrară și poate cu mult mai puțin dreaptă a pâr. Vlad; la fel și învinuirile ce se aduc preoțimei de către părintele Eftimie.

Dar să le luăm pe rând:

Contrar concluziei pâr. Todea că: „ade-

văratele cauze pentru cari activitatea noastră pastorală nu produce roade, trebuie căutate în mentalitatea și structura și a noastră și a poporului nostru“, pâr. Vlad zice: „Dacă cineva ar face o anchetă printre păstorii sufletești ai satelor noastre, asupra cărților religioase cetite, asupra problemelor religioase pe cari și le-au pus, asupra crizelor și frământărilor sufletești produse pe urma acestor probleme de ordin religios, sunt sigur că acel cineva ar ajunge la convingerea că nu în structura sufletească a poporului nostru zac cauzele insuccesului activității noastre pastorale — *ci aiurea.*“

„Dacă ar face cineva o anchetă printre păstorii sufletești ai satelor noastre...“ da, zic și eu, dacă cineva ar face o anchetă printre acești păstori sufletești, ar afla multe lucruri și și-ar putea făuri multe convingeri, cari însă nu s'ar potrivi câtuși de puțin cu convingerile făurite pe baza lecțiilor ascultate și învățate pe băncile școlii, sau din cărțile cetite. Lecțiile sunt frumoase și uneori poți chiar să tragi foloase din ele, dar amărta de viață cu ale ei probleme, nu se prea ține de ele și cine vrea să cunoască viața dela sate, numai trăindu-o o poate cunoaște.

Un anchetator drept și nepărtinitor, ar afla la sate oameni foarte credincioși, oameni cărora nu li se poate reproșa nimic altceva decât că trăesc într'o mizerie neagră și că această mizerie îi împinge de multe ori la fapte pe cari nici ei nu le vreau, nu le doresc, și după cari fapte sunt socotiți de unii ca nereligioși, ba chiar ateii.

Un anchetator drept, ar afla apoi preoți, de cele mai multe ori, în aceeași stare materială și împrejurări de trai ca și credincioșii lor. Preoți cari — pentruca să aibă cu ce trăi — își udă ogorul cu aceeași sudoare ca și credincioșii lor. Ar afla preoți cu palmele pline de bătăături, în urma muncii pe care trebuie să o presteze. Ar afla preoți cari nici în școală nu au primit o pregătire cu care să poată sta față la puternicile valuri ale multelor năcazuri din viață, și cărora acum nu le dă mâna să se mai perfecționeze. Ziarele, revistele, cărțile sunt scumpe foc, iar preotul nu mai are cu ce le plăti și ca urmare nu le mai poate nici ceti, ca să fie la curent cu cultura zilei.

Un anchetator drept, ar afla preoți cărora nu le dă mâna să meargă „la scaunul duhovniciei cu cravată, frizați și bărbieriți după ultimul jurnal“, — vorba pâr. Eftimie, — ci încălțați de mulțori în bocanci și frizați de vre-un sătean, dar care preot totuși este respectat de toți credincioșii săi, pe care îi va vedea întimpinându-l cu pâlăria în mână și sărutându-i mâna, semnul celui mai înalt respect.

Să se caute — zic și eu — cărțile cetite de un preot, după cum pâr. Vlad ne spune; dar mai întâi să se caute împrejurările în cari trăește preotul, mijloacele cari îi stau la îndemână și *cauzele pentru cari nu poate ceti acel preot?* Numai atunci se poate convinge cineva de vinovăția sau nevinovăția lui.

Un preot dela sate în multe cazuri are o parohie în întindere de klm. lungime și lățime și trebuie să fie mereu în alergare de pe un deal pe altul, prin zloată, prin ger sau năduf, pe la credincioșii săi, iar scara frânt de oboseală nu-i trebuie nici mâncare nici lectură.

Chiar dacă nu este tocmai așa de trudit și ar avea dispoziție de cetit, preotul nu are ce ceti, nu are cărți, căci cele mai multe parohii nu au biblioteci și nici mijloace materiale pentru a le procura și nici barem de unde să le împrumute. (Acest gol l-ar suplini bibliotecile protopopești, de augmentarea cărora ar trebui să se poarte mai multă grijă. N. R.)

Unuia dela oraș îi stau la îndemână una ori poate chiar mai multe biblioteci de care se poate folosi, apoi săli de lectură în care poate ușor găsi toate revistele, toate ziarele, pe care cetindu-le să se țină mereu la curent cu progresele culturii și ale științei; după cum e alta să fi preot într'o parohie mai depărtată, de multe ori prea răselețită, în care ar avea ce lucra chiar doi sau mai mulți preoți, — plătit mizerabil, silit a se ocupa cu economia, și care pentruca să poată ajunge la o carte, trebuie să facă zeci de km. cu căruța, ba de mulțori o parte din această depărtare chiar pe jos.

Este oare apoi preotul dela sate așa de nepăsător față de problemele religioase, cum îl socoate părintele profesor Vlad?

Iată aici avem de a face cu o învinuire ce ni se aruncă în obraz, nouă preoțimii

dela sate, fără a ni se cunoaște mai deaproape activitatea pastorală. Am dori ca păr. Vlad să participe la grupurile noastre religioase, la diferitele adunări tractuale și sunt sigur că va afla prea destule dovezi ca să-și schimbe părerea-i greșită ce o are despre preoțime.

Cât despre învinuirile ce ni se aduc de părintele Andrei Eftimie, par a fi mai mult niște aluziuni la oareșicari preoți, pe cari Sf. Sa îi cunoaște, ori poate și-i închipue că ar exista. Dacă cunoaște preoți cu așa de șubrede relațiuni sociale, poștească și-i arate celor competenți, ca să-i judece și să-i pedepsească, ori dacă va fi cazul chiar să-i înlătore și să nu încerce a se face însuși judecătorul nostru.

Pr. Andrei Giurgiuca, Perișor.

Frate pe frate nu se uită.

(O mulțumită publică).

Primind din partea pr. Cornel Vlaicu din Bonțida o listă de subscripție însoțită de o scrisoare, pentru a redacta din ea o mulțumită publică pentru donația unui rând de odăjdii, apoi o cădelniță și două feșnice, după-ce am cetit scrisoarea și m'a emoționat conținutul ei, aflu de potrivit să o public întregă.

Înainte de război întâlneam în multe părți donații pentru biserici, venite dela frații noștrii din America. Eră mișcător să vezi cum Românii înstrăinați rămâneau legați cu sufletul de biserica și de credința lor și când erau solicitați își dădeau cu mână largă obolul. La feliu rămân legați sufletește de biserica satului lor natal și cei-ce în mod permanent sau trecător își caută câștigarea pâinii de toate zilele în capitala țării. Acolo, dacă sunt mai mulți țin legături prietenești, se ajută, iar când li se cere vin și 'ntr'ajutorul bisericii lor de acasă.

Scrisoarea ce urmează e o prețioasă dovadă a acestei constatări.

„Iubiți consăteni!

Apelul vrednicului nostru epitrop, făcut nouă celor aflați la București, și-a avut răsunetul, făcându-ne să credem și noi, că măsura luată pentru a se cumpăra un rând de haine preoțești, este nu numai bună, dar și absolut necesară.

Adevărat că jertfa ne este cerută în cele mai grele timpuri, dar totuși cu ajutorul lui Dumnezeu și a oamenilor de inimă bună, am făcut ce ni s'a cerut.

Am contribuit care cu cât am putut, din toată inima și cu tot sufletul nostru, după cum aceasta se poate vedea din lista nominală, aci alăturată. În nădejdea că de vestmintele donate se vor bucura toți parohienii sf. noastre biserici, dar mai mult, bunul nostru preot, care acesta este prea cernicul păstor sufleteș, dl *Corneliu Vlaicu*.

Rugându-l pe acel atotputernic, ca odăjdiile cumpărate să servească sf. slujbe, spre bucuria tuturor a acelor credincioși, cari în zilele de sărbătoare cercetează biserica, căci nu trebuie uitat fraților, că a iubi podoaba casei Domnului înseamnă a iubi pe însuși Domnul, care pentru noi și iubirea de biserică, a suferit multe pentru a fi răscumparate.

Ca să facem și noi ceva din frumoasele pilde ale Mântuitorului, ne îndreptăm gândul toți acei cari am contribuit, către Tatăl din cer și sf. Altar, și zicem din tot sufletul și din toată inima noastră, plină de atâta dor de biserică, de casă și de ce am lăsat, — că Sf. Înviere a Domnului să o petreceți cu bucurie, atât dvoastră acei cari vă găsiți acasă și în mijlocul familiilor dvoastră, cât și noi cari suntem pe aici, streini și departe de ce am lăsat.

Dorindu-vă la toți cei de față, sărbători fericite și sănătate.

București, la 25 Aprilie 1932.

De bine voitori *Vasile Chiorean*
și toți acei cari am contribuit.

LISTA credincioșilor din com. *Bonțida* jud. Cluj, aflați în ziua de 25 Aprilie 1932 în București, și care au contribuit la cumpărarea odăjdiilor trimise sf. noastre biserici, după cum urmează:

Oltean Marcel cu soția Paulina 1600 Lei;
Bere Vasile I. Dumitru cu soția Ana 1400;
Gașia Mărina și Maria Morari 1300; Ioan Moga cu soția Maria, Căpraru Ioan cu soția Marioara, Bere Dumitru cu soția Maria, Rusu Teodor cu soția Nastasia și Chiorean Vasile cu soția Paraschiva, câte 600 Lei;
Ursu Gavril I. Ilie cu soția Nastasia, Mândruț Ilie cu soția Ana, Bârdog Samoilă cu soția Ana, Ursu Ioan I. Dumitru cu soția

Ana, Baboș Ionică cu soția Irina și Rus Vasile (Iagăru) cu soția Aneta, câte 500 Lei; Căpraru Vasile cu soția Jenica și Călătean Ștefan cu soția, câte 400 Lei; Morar Gavril cu soția Marioara, Pavel Chiorean cu soția Ana, Talos Teodor cu soția Ana, Ursu Grigore I. Oprici cu soția Maria și Apahidean Ioan a Dochiții, câte 200 Lei; Rusu Ioan cu soția Maria, Mureșan Vasile cu soția Nastasia și Vișean Iosif cu soția Ana, câte 100 Lei. Total 12.400 Lei, din care sumă 12.000 Lei au costat vestmintele, 200 tămâia și smirna iar 200 costul pachetului trimis prin poștă și asigurarea lui.“

În afară de aceasta *Ilie Blaga* cu soția a donat o *cădelniță* și două *feșnice* în valoare de 1900 Lei.

Tuturor acestora Consiliul parohial din Bonțida le exprimă cele mai călduroase mulțumite, dorindu-le ca bunul Dumnezeu să le răsplătească îndoit, apărându-i de toată mânia, nevoia și primejdia.

Red.

CRONICĂ

Știre personală. Prea Sfinția Sa Episcopul nostru *Nicolae Ivan*, în ziua de Marți 12 Iulie c., va pleca la Băile Sovata, unde va sta timp de o lună de zile. Dorim Prea Sfinției Sale deplină liniște ca să se poată reconforta trupește și sufletește, re'nprospătându-și puterile pentru un nou an de muncă în interesul bisericii și neamului.

Hirotesire. În ziua de Duminică 3 Iulie c., P. Sf. Sa Episcopul nostru *Nicolae Ivan*, asistat de preotul ceremonial prot. D. Antal și diaconul V. Bogdan, în capela episcopescă a hirotesit pe preotul *Ștefan Gheție* întru protopop al tractului *Lăpuș*. Prin aceasta, după o vacanță destul de lungă, protopopiatul *Lăpușului* își primește protopopul său ales și întărit cu majoritate absolută de către Consiliul eparhial. Transmitem noului protopop felicitările noastre și urări de păstorire plină de vrednicie și de cele mai bogate roade.

Serviciile religioase la Băile Sovata, în cursul luni Iulie c., vor fi săvârșite de către P. On. protoiereu *Dumitru Antal*,

revizor eparhial, ajutat fiind de clericul I. Pop, absolvent al Academiei teologice.

Redacționale. Intrând în vacanța de vară, numerile viitoare ale „Renașterii“ din luna Iulie și August vor apărea contrase, tot la 2 săptămâni odată: 28—29; 30—31, 32—33, 34—35.

Din „Fondul ajutorului preotesc“ în ultimul timp s'au acordat: al IV-lea ajutor familiei fieiertatului preot *Ioan Andrei* din Corueni, protopopiatul *Lăpușului*, decedat la 8 Mai a. c., în sumă de 50.800 Lei; al V-lea urmașilor fieiertatului preot *Ioan Arcaș* din Miluan, protopopiatul *Ungurașului*, în sumă de 50.800 Lei; al VI-lea ajutor în sumă de Lei 50.900, familiei fieiertatului preot *Ioan Bișcovan* din Buduș, protopopiatul *Bistriții*, decedat la 18 Iunie c.

Consiliul eparhial.

În casa episcopiei noastre din Sângeorz-băi, se închiriază camere pentru sezonul de vară preoților noștrii și familiilor lor, cari voesc să-și caute de sănătate. Costul unei camere bine mobilată și cu lingerie este de 50 Lei la zi, iar fără lingerie 30—40 Lei la zi. Cei ce voesc să închirieze camere se vor adresa la pr. Victor Susa, în Năsăud. Plata camerelor se va putea face și prin reținere din salar. — Apa minerală „Hebe“ dela Sângeorz-băi este foarte vindecătoare în boale de stomac, intestine, beșică și ficat, primind numirea de Carlsbadul românesc. Traiul este ieftin și se poate pregăti și acasă. Gară în localitate.

PARTEA OFICIALĂ

CONSILIUL EPARHIAL ORT.-ROM. DIN CLUJ

Nr. 4675—1932.

COMUNICAT OFICIAL

Se aduce la cunoștința preoțimei noastre spre știre și orientare, următoarea jurisprudență a Consiliului central bisericesc.

Având în vedere cazuri concrete când un membru de drept al Consiliului parohial dorește să renunțe la acest drept în favorul altei persoane, această renunțare nu poate fi acceptată. Legea și Statutul, art. 45 și

46 prevăd precis cine este membru de drept în corporațiile bisericești. Calitatea aceasta de membru de drept e legată de funcțiunea respectivului, independent de voința lui. Prin urmare *un membru de drept al unei corporațiuni bisericești nu poate renunța sub nici un pretext dela acest drept.*

În legătură cu aceasta, nimenea nu poate renunța în favorul altei persoane indicate de dânsul. În cazul când un loc devine liber, în ori-ce formă, locul acesta urmează să fie ocupat de cel dintâi dintre membrii supleanți și nici decum de o altă persoană din afară, indicată de cel interesat în cauză. Preoții noștri sunt datori să țină seamă de aceste precizări de câte-ori li se ivesc cazuri de asemenea natură.

Cluj, la 4 Iulie 1932.

Consiliul eparhial.

Nr. 4072—1932.

(16) 2—3

Concurs.

Prin aceasta se publică concurs **pentru primirea de studenți în Academia noastră teologică din Cluj**, cu terminul de **15 Septembrie a. c.**

Candidații cari doresc să fie primiți vor înainta Consiliului nostru eparhial o cerere scrisă cu mâna proprie, anexând în original următoarele documente:

- a) Actul de naștere și botez dela oficiul parohial.
- b) Atestatul de bacalaureat.
- c) Atestat medical prin care să se constate integritatea spirituală și corporală a petentului.

d) Declarația petentului, subscrisă de părinți sau tutori, că după absolvirea cursului teologic, va intra în slujba eparhiei cel puțin cinci ani de zile, la din contră va restitui fondului seminarial toate speșele de întreținere, precum și bursele primite.

Cererile instruite cu aceste documente se vor înainta Consiliului până la **15 Sept.**

Cereri intrate după acest termin nu se vor lua în considerare.

Candidații acceptați se vor prezenta în ziua de 28 Sept. la vizita medicală și la examinarea aptitudinilor lor muzicale, dela care atârână primirea definitivă în academie.

Atât cei primiți cât și clericii cei vechi se vor înscrie în zilele de 28—30 Sept. După acest termin nu se vor mai face nici un fel de înscrieri. Cei întârziați vor fi considerați dimiși din academie.

Cu ocazia înscrierii fiecare student va plăti 200 Lei taxa de înscriere.

Pentru întreținerea la Internatul Academiei studenții vor avea să solvească o taxă anuală de **8000 Lei** și anume 4000 Lei la înscriere iar 4000 Lei la 1 Februarie 1933.

Dela aceste taxe nu poate fi scutit nimenea. Pentru acest an școlar nu se vor da nici un fel de burse sau ajutoare.

Nimenea nu va fi primit nici în Academie, nici la examene, dacă nu este în ordine cu taxele restante și curente.

Fiecare student primit în institut va aduce cu sine cel puțin patru schimburi de rufe în stare bună.

Dela data înmatriculării studenții intră în toate drepturile și datorințele statorite în Regulamentul Academiei.

Nici un student nu poate cerceta în acelaș timp, ca student ordinar, alte institute de învățământ.

Studenții sunt obligați să locuiască toți în Internatul Academiei și să se conformeze normelor stabilite de Regulament. Nu se vor mai primi nici esteri, nici extraordinari, auditori.

La înmatriculare fiecare este obligat a se prezenta în persoană cu documentele Colocviile și examenele restante se vor da în răstimpul dela 19—30 Septembrie.

Cursurile regulate încep la 1 Octombrie.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial ținută la 20 Iunie 1932.

Nicolae Ivan, Episcop. Laur. Curea, secretar.

NOU! A apărut: NOU!

CARTEA DE RUGĂCIUNI

„PÂINEA VIETII“

ediție nouă, refăcută și complectată.

Prețul Lei 30— plus porto postal.

Se află de vânzare la Librăria Eparhială

Cluj. Piața Cuza Vodă Nr. 6. Cluj.